

Doi bătrâni

Lucica Boltasu

Într-un cătun uitat de lume,
Într-o căsuță cu pridvor,
Stau doi bătrâni c-o carte-n mână,
Citind pe rând cu glas ușor.
Își drege glasul bătrânelul
Din când în când, căci suflu-i greu,
O astmă-l face să tușească
Și se oprește tot mereu.

Privește tandru bunicuța
La fața lui și imediat,
Apucă o batistă mare,
Și-i șterge ochiu-nlăcrimat.
De zeci de ani sunt împreună
Și nu le-a fost ușor defel,
Dar s-au lăsat conduși de Duhul,
De Domnul lor Emanuel.

Trecut-au prin atâtea...Foame
Și ierni cumplite, apă, foc,
Pierdut-au prunci loviți de boală,
Dar nu s-au dat 'napoi deloc.
Au știut și au crezut Cuvântul,
Ce promitea că într-o zi,
Nu va mai fi durere-n inimi
Și suferința s-a sfârși.

Pierdut-au toat-agoniseala,
Când au venit vremi de război,
Dar nu s-au plâns căci glasul zării,
Le transmitea: "Eu sunt cu voi!"
Și-au acceptat orice-ncercare,
Ca pe-o lucrare-a Celui Sfânt,
Căci trebuia o transformare,
În traiul lor de pe pământ.

Citeau din Iov...A lui credință,
Le întărea inima-n piept
Și fiecare-n murmur candid,
Spuneau: "Isuse, Te aștept!"
Mai lăcrimau pe furișate,
Cu doru-aprins în gândul lor,
Căci au rămas singuri pe lume,

Doi bătrânei într-un pridvor.

Mai au doi fii plecați în lume,
Trecut-au ani și ani de-atunci
Și-i amintesc fiind de-o șchioapă,
Cum alergau desculți prin lunci.
Parcă și azi le-aude glasul
Și râsul lor cel cristalin,
Visează să le treacă pragul,
S-audă: "Mamă, tată, vin!"

Dar mreața lumii le-a luat totul,
Chiar inima din piept le-a luat,
A pus în loc un sloi de gheață,
Ce încă nu s-a dezghețat.
Uitat-au de bătrânii singuri,
Ce i-au crescut cu-atâta greu,
Dar și mai grav, durere mare,
Căci au uitat de Dumnezeu!

Se opintește bunicuța
Într-un baston din lemn de fag,
Apoi, ușor îngenunchează
Aproape de al ușii prag.
Cu ochii blânzi atent privește
La chipul ce-i brăzdat de timp,
Apoi spre zarea fumegândă,
La floarea albă de pe câmp.

Și spune-o rugă, și-ncă una,
Iar lacrimile-i curg șuvoi:
O, Doamne Tată, cercetează-i,
Adu copiii înapoi!
Să Te primească iar în suflet,
Să se smerească amândoi,
Căci mâine nu ne aparține!
Vrem să îi știm în cer cu noi!

Îndură-Te Preafinte Tată!
La Tine totu-i cu putință!
De este voia Ta, sădește
Măcar un sâmbur de credință,
În pieptul fiilor pierduți,
Aprinde flacăra iubirii,
De-o fi Acasă să mă chemi,
Să nu îi lași Doamne pieirii!

Se ridică măicuța greu

De pe genunchi, dar mulțumi,
Pentru că mai există har
Și pentru dragii ei copii.
Îl ia de mână pe bătrân,
Apoi cu-n îndoit suspin,
Ridică ochii către cer
Și spune cu nădejde: "Amin!"

03/02/16, Barcelona-Lucica Boltasu